

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARILE
CE-LOR CE BINE-VEȘTEȘC CELE BUNE.”

CE-LOR CE BINE-VEȘTEȘC PACE.

No. 4.

Anul XVI.

CUPRINS:

Săptămâna Mare de Colportaj

dela 4 până la 11 Aprilie, 1936

PROGRAM

Sâmbătă 4 Aprilie 1936.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor.
3. Studiu Biblic: „Comunitatea la lucru”.
4. Cor sau muzică instrumentală.
5. Lectură: „Săptămâna Mare”.
6. „Săptămâna Mare” 1936.
7. Distribuirea Literaturii.
8. Cântare și rugăciune de închidere.
9. Cor.

Sâmbătă 11 Aprilie 1936.

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor.
3. Lectură Biblică: „Fii tare . . . și lucrați!”
4. Istorisire: „O carte pentru Isus”.
5. Cor sau muzică instrumentală.
6. Din Africa.
7. Raportarea veniturilor din Săptămâna Mare de Colportaj.
8. Cântare și rugăciune de închidere.
9. Cor.

CATRE PRESBITERI:

Iată o nouă Săptămână Mare. Nu este o nouă povară, o datorie grea, ci este o ocazie prețioasă pe care ne-o dă iubirea veșnică. Providența divină ne cheamă. Lucrarea așteaptă mijloace cari vor îngădui progrese noi. În apropiere și în depărtare sufletele suspină după solia liberării. Biserica trebuie să-și reîncălzească viața sa spirituală, lucrând pentru Dumnezeu. *Iubirea este temeliea oricărui serviciu adevărat. Lipsit de iubire serviciul nu este decât o robie.* Să știm să primim în inimile noastre această iubire, s'o deșteptăm în frații și surorile noastre și să le ajutăm ca să ridice activitatea misionară din adâncimile mocirloase ale „obligațiunii” la înălțimile luminoase și calde ale „privilegiului”. Bunul Dumnezeu să ne ajute să stăm în fruntea poporului în spiritul lui Ghedeon!

Departamentul Misiunii Interne din Uniunea Română.

Comunitatea la lucru
„Săptămâna Mare”
„Săptămâna Mare” 1936
„Fii tare . . . și lucrați!”
O carte pentru Isus
Din Africa
„Inainte în unire”
Căsătoria cu ne-credincioșii
Șase ani în „Iadul Verde”
Raport comparativ asupra Campaniei de Toamnă pe anii 1934—1935

Raport comparativ al Săptămânii Mari pe anii 1934—35

Anunțuri

Adormiți în Isus

Diverse

Comunitatea la lucru

O înmormântare sau o înviere? Pentru care suntem gata?

Trebue să fim severi față de noi înșine. Noi ne expunem riscului de a ne crede bogați și de a fi în necunoștință de sărăcia și de lipsurile noastre spirituale. Intrebarea noastră e totuși destul de gravă și trebue să ne ducă la o cercetare lăuntrică, să intrăm în noi înșine spre a face un examen sincer al stării noastre înaintea lui Dumnezeu.

„Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghiază și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n'am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu“. Apoc. 3, 1—2.

Aceste cuvinte descriu o stare spirituală deosebit de tristă. Să aibă numai aparența vieții și în realitate să fie mort. Biserica despre care este vorba are încă fapte, dar ele nu corespund spiritului sau programului divin. Această solie cuprinde pentru noi un avertisment serios. El semnalează o stare destul de asemănătoare cu aceea care este pusă în socoteala bisericii din Laodicea.

Există în sânul mișcării noastre o activitate misionară, un spirit de sacrificiu, o putere de expansiune care dă naștere admirațiunii din partea observatorilor din afară și constituie o dovadă a zelului și credincioșiei cari însuflețesc un mare număr dintre frații și surorile noastre.

Totuși, Acela care cercetează inimile știe că starea spirituală a Bisericii nu este multumitoare. El ne atrage atenția asupra primejdiei care ne amenință. O cercetare atentă a rapoartelor noastre misionare arată că un important număr dintre membrii noștri nu iau parte deloc sau numai într'o mică măsură la lucrările misionare. O privire aruncată asupra câmpului descoperă că există numeroase Comunități și grupe unde nu s'a câștigat niciun suflet la adevăr în timpul anului care s'a scurs și în unele cazuri în curs de mai mulți ani. Oare nu adresează Dumnezeu acest cuvânt unui astfel de membru sau unei astfel de Comu-

nități: „Știu . . . că îți merge numele că trăiești, dar ești mort“?

Campaniile noastre misionare constituie unul din barometrele datorită cărora putem măsura adevăratul grad al vieții noastre spirituale. Acesta este unul din scopurile minunate pentru cari Dumnezeu le-a orânduit în Biserică. Ele ne arată dacă suntem în drum spre înmormântare sau spre înviere.

Cauza răului

„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit iubirea dintâi“. Apoc. 2, 4.

Diavolul este un maestru în arta de a prezenta scuza. El le scornește atunci când nu există unele adevărate. „N'am timp!“ „N'am ocazii!“ „N'am talent pentru aceasta!“ „Pe fratele X îl privește!“ „Mediul meu nu este favorabil!“ „Dumnezeu nu-mi cere aceasta!“ „O să văd mai târziu!“ Dar adevărata cauză a lipsei de activitate în ramura misionară este arătată în versetul nostru. Când iubirea lui Hristos reîncălzește și umple inima, este o putere vie și activă. Ea izgonește indiferența și nepăsarea. Acela care iubește pe Dumnezeu din toată inima sa și pe aproapele său ca pe sine însuși, nu se lasă împiedecat de nicio scuză. El găsește timp. Crează ocazii. El învinge slăbiciunile sale sau timiditatea sa naturală și nu poate să lase lucrul său pe seama altora, ci are o dorință arzătoare de a-și face partea. Imprejurările nefavorabile sau descurajările nu pot să-l împiedece. După ce a făcut tot ce i-a fost cu putință el se simte încă un rob netrebnic și ar vroi să facă mai mult. El se teme să lase să se strecoare timpul cel prețios și se străduiește să folosească orice clipă. Într'un cuvânt, scuzele dispar, căci iubirea lui Hristos duce la aceasta. Cineva a definit astfel pe colportorul evanghelist: „Este un om care lasă lucrul UȘOR pentru alții“. El nu părăsește lucrul, ci numai lucrul UȘOR îl dă altora, și primește pentru sine lucrul cel din greu. Această definiție se potrivește de minune pentru orice copil al lui Dumnezeu în inima căruia arde flacăra de nestins a iubirii.

„Oricine primește pe Hristos ca Mântuitorul său personal va năzui la un privilegiu de a servi lui Dumnezeu. Gândindu-se la aceea ce cerul a făcut pentru el, inima lui este mișcată de o iubire fără margini și de o recunoștință copleșitoare. El este doritor să dea dovadă de recunoștința sa, consacându-și talentele în slujba lui Dumnezeu. El dorește să arate iubirea sa pentru Hristos și pentru stăpânirea pe care a câștigat-o. El rămânește munca, oboseala, sacrificiul. Adevăratul lucrător pentru Dumnezeu va face tot ce poate mai bine cu ce este al său, pentru că făcând astfel, poate să mărească pe Domnul Său”. — *Slujitorii Evangheliei*, p. 294.

Faptele noastre

„Credința fără fapte este zadarnică și moartă”. Iacob 2, 20. 26.

Socotite ca un mijloc de mântuire sau ca și cum am dobândi prin ele merite, faptele sunt o piedecă pentru viața creștină și o sarcină grea care sdrobește pe cel ce o poartă. Oare nu este acesta unul din motivele cari fac ca unii dintre membrii noștri să fie lipsiți de bucurie și entuziasm pentru lucrarea misionară? Ei consideră aceasta ca o „*obligăție*”, iar nu ca un „*privilegiu*”. Ea este ca un jug greu căruia i se supune cineva numai pentru motivul că trebuie, dacă nu găsește un mijloc de a i se susfrage. Dumnezeu să ne păzească de o astfel de stare!

Faptele, după Evanghelie, sunt rodul, manifestarea imediată și naturală a unei credințe vii și a unei iubiri arzătoare. Dacă mlădița este unită într-adevăr cu tulpina, ea va aduce roade și aceste roade sunt faptele dreptății și iubirii.

„Știi faptele tale”. (Apoc. 2, 2. 19; 1, 8. 15). De cinci ori cel puțin găsim această declarație în gura Martorului credincios vorbind poporului Său. Vieța Bisericii prezintă două aspecte deosebit de importante. Școala de Sabat are de scop să pună „*Comunitatea la studiu*”. Fără ea știm că ar fi greu, dacă nu chiar imposibil, să avem membri tari și statornici în credință. Ținta Misiunii Interne este de a pune „*Comunitatea la lucru*”. Fără o activitate misionară regulată și continuă, ca rod al iubirii, Comu-

nitatea va cădea curând în indiferență și urmarea ei inevitabilă, moartea spirituală. Vieța Comunității nu depinde numai de studiu, ci și de *lucrarea sa pentru cei pierduți*.

Vorbind de necesitatea de a lua parte la lucrarea în favoarea sufletelor, serva Domnului scrie: „Subiectul acesta trebuie ținut în seamă ca aducând după sine cele mai grave urmări. Viitorul nostru este în joc. *Comunitățile se nărue pentru că au neglijat de a-și întrebuița talentele spre a împrăștiia lumina*”. — „*Mărturii*”, Vol. VI, p. 431.

Ce gândește Martorul credincios de *faptele mele* sau de cele ale Comunității mele? Oare nu va zice ca Bisericii din Efes: „*Intoarce-te la faptele dintâi*”, sau ca celei din Sardes: „*N'am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu*”? Sau poate El să vorbească la fel ca și sfântul apostol Pavel Tesalonicienilor despre „*LUCRAREA CREDINȚEI noastre*” și de „*OSTENEALA DRAGOSTEI noastre*”. 1 Tes. 1, 3. Aci nu este vorba de o simplă formulă de politeță amabilă sau de încurajare pe care apostolul o folosea cu această ocazie. Era mărturia Spiritului Sfânt către o biserică vie, activă și „*molipsitoare*”. Această biserică îndeplinește programul divin. „*Nu numai că dela voi Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s'a răspândit pretutindeni*”. Vers. 8.

Tesalonicienii aveau o credință care lucra în iubire și o iubire care lucra prin credință. Dela ei lumina soliei evanghelice fusese dusă în două ținuturi întinse și populate și încă și mai departe. „*Pretutindeni*” razele sale se impusese atenției tuturor.

Credința și iubirea erau rădăcinile cari aduceau roade însemnate.

Iată mărturia pe care ar trebui să caute s'o merite orice membru, orice grupă, orice Comunitate din mișcarea adventă.

F. Charpiot.

Lucruri noi și valoroase în „*Amicul Tinerimii*” No. 3. Veți găsi material plăcut pentru producții.

„*Sfetnicul Vieții*” ce va apare în curând cuprinde un material bogat și plăcut.

„Săptămâna Mare“

Cum a luat ființă ideea Săptămânii Mari este o întrebare pusă de multe persoane. După câte îmi amintesc lucrurile s'a petrecut astfel:

Un colportor temător de Dumnezeu, care se hotărî în inima sa ca să aducă un dar deosebit Domnului pentru lipsitele câmpuri misionare, făgădui Domnului că în cursul unei anumite săptămâni el va lucra ore în plus și că va da Domnului câștigul vânzărilor sale din ziua în care în acea săptămână va avea cele mai mari vânzări. Cu ajutorul Domnului el făcu din săptămâna aceasta în adevăr o Săptămână Mare, căci, deși totdeauna fusese un lucrător harnic, totuși în săptămâna aceasta el lucră cu mult mai mult ca de obicei. De asemenea vânzările sale au fost cu mult mai mari ca de obicei. Credincios făgăduinței sale, el dădu Domnului câștigul din vânzările făcute în cea mai bună zi a sa. Când acest colportor inițiator văzu aceasta, el trecu ideea și la alții cu rezultatul că în anul următor un număr de colportori au adoptat și ei planul. În curând colportorii din toate Conferințele țării aceleia se hotărîră să facă la fel, și de mai multă vreme membrii noștri din lumea întregă au fost invitați de către Conferința Generală să se alăture acestui plan. Aceia cari nu puteau să vândă cărți în timpul acestei săptămâni speciale și câștigul să-l dea Domnului, erau invitați să dea salariul de pe o zi.

Ideea care a luat naștere dela un colportor

umil, însă care dorea în inima lui să facă ceva deosebit pentru Dumnezeu Său, s'a dezvoltat atâta încât a ajuns un mare și important factor în lucrarea noastră mondială. În fiecare an se strâng bani pentru câmpurile misionare, prin Săptămâna Mare. Numai în Diviziunea noastră se strâng prin această campanie mai mult de 6.200 dolari pe an.

Dacă membrii din Diviziunea noastră ajung să înțeleagă faptul că noi trebuie să depindem de încasările din această campanie pentru sprijinirea lucrătorilor noștri din Camerun, acest câmp african, care ne este atât de drag, credem că fiecare dintre noi va face tot ce va putea mai bine pentru ea această Campanie să aibă succes. Misionarii cari au părăsit căminul și pe cei iubii pentru a-și pune în joc viețile în aceste ținuturi tropicale îndepărtate nu trebuie lăsați să sufere. Pentru acești lucrători, și pentru milioanele de suflete prețioase pentru cari ei trebuie să lucreze, să nu uităm că aceste cărți cari vor fi vândute în patrie în cursul acestei Campanii pot să aibă drept rezultat un număr de suflete salvate în împărăția cerurilor.

Dumnezeul cerurilor așteaptă ca fiecare dintre noi să facă ce poate mai bine, și toți cari vor face aceasta vor auzi în curând glasul Său binecuvântat zicând: „Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuria Domnului tău“.

A. V. Olson.

„Săptămâna Mare“ 1936

Poporul lui Dumnezeu ar trebui să fie cuprins de entuziasm la apropierea marilor noastre Campanii anuale. Dela originea sa, din 1921, Săptămâna Mare a adus cam șapte milioane franci aur cari ne-au dat posibilitatea a întemeia, a mări sau a amenaja multe edituri, instituții medicale și școli în toate regiunile de pe glob. Ca urmare, milioane de publicații conținând solia vieții au putut fi tipărite în numeroase limbi. Mii de bolnavi au fost ușurați de

boalele lor, primind pe lângă sănătatea corporală și cunoștința adevărului care salvează sufletul. Și câți copii și tineri ieșiți din întunerecul junglei și păgânismului au putut profita de privilegiile unei educații creștine care i-a condus la Mântuitorul și le-a dat putința să se pregătească pentru servirea unui Dumnezeu viu și unei lumi care piere.

Aceste rezultate cresc și se înmulțesc cu fiecare zi care trece. Numai veșnicia le va putea

da la iveală amploarea și adâncimea. De un lucru nu trebuie să ne îndoim, și anume: credincioșii vor vedea într-o zi în Impărăția lui Dumnezeu trecând pe sub ochii lor uimiți, valurile puternice de influență izvorând din aceste întreprinderi misionare, succedându-se în cercuri tot mai largi și mai profunde până ce ating marginile pământului și răcorind lumea cu undele reînviătoare. Cu inima plină de o emoție sfântă ei vor vedea pe valurile divine plutind până la țarmurile veșnice bărcile cari adăpostesc pe mulți din cei cari au scăpat din marea furtună. Salvatori și salvați, toți își vor uni atunci glasurile lor într-o puternică cântare de laudă spre slava Celui care i-a răscumărat prin sângele Său și le-a dat o parte în lucrarea cea minunată a mântuirii.

Din nou anul acesta fondurile adunate vor sluji la alimentarea bugetului care ne va da posibilitatea de a sprijini armata noastră de lucrători la postul lor și de a întinde mai departe cuceririle soliei. Nădăjduim că datorită unui efort deosebit Campania din Săptămâna Mare ne va îngădui să acoperim salariul lucrătorilor noștri din Camerun. Ținta pe Diviziune a fost fixată la 6.240 de dolari. Numai datorită sacrificiilor și străduințelor unite ale membrilor noștri am putut, în cursul acestor ani de criză, nu numai să ne menținem pozițiile noastre, dar chiar să angajăm lucrători noi și să trimetem misionari noi în câmpuri deja ocupate și în câmpuri noi. În anul 1935 au plecat din Diviziunea noastră pentru Misiuni șase misionari căsătoriți și două infirmiere. Ușile sunt larg deschise și prin providențele sale deosebite, Dumnezeu ne cheamă la sfârși noi și bucuroase.

Izvorul veniturilor din Săptămâna Mare este îndoit. Noi invităm călduros pe lucrătorii noștri să dea Domnului o zi din salariul lor, pe colportorii noștri să consacre Domnului beneficiul lor din ziua cea mai bogată în vânzări și pe toți membrii noștri să participe la această ofrandă de bună voie, aducând pentru fondul de extindere a Misiunilor venitul lor dintr-o zi de lucru sau mai mult dacă simt aceasta în inima lor. Dar Campania noastră își va pierde scopul său cel mai de seamă dacă ne mărginim numai la aceasta. Iată al doilea aspect al său:

O săptămână mare a publicațiilor

Comitetul Diviziunii adunat în Decembrie trecut a votat o hotărâre care cuprindea această deviză: „*Scrierile în fiecare cămin de pe teritoriul nostru*“. Săptămâna Mare ne oferă o minunată ocazie de a face un pas hotărâtor pentru împlinirea programului divin cuprins în această deviză.

Văzând oaia rățăcită, Isus n'a putut rămâne liniștit pe tronul universului. Impins de iubirea Sa, El a pus totul în joc, S'a dat Insuși, a luat asupra-Și natura decăzută prin păcat, a primit o vieță de încercări, de muncă și de luptă, El a fost făcut blestem și S'a făcut ascultător până la moartea crudă și rușinoasă pe cruce pentru a ne salva. El a făcut toate acestea pentru noi. Nu putem noi, îndemnați de iubirea Sa, să mergem în numele Său către aceia cari pier în jurul nostru? Putem noi să rămânem nepăsători, lăsând să treacă, unele după altele, ocaziile deosebite cari ne sunt oferite și pe cari noi nu vrem să le recunoaștem? Dacă da, atunci merităm de sigur muștrarea Martorului credincios: „Știu . . . că îți merge numele că trăiești, dar ești mort“. Mântuitorul ne invită să căutăm în locul Lui dragma pierdută. Ea se găsește aci printre noi, printre părinții noștri, prietenii noștri, vecinii noștri, furnizorii noștri și cei cari ne înconjoară. Fără să mai zăbovim, să venim cu ei în legătură. Să le dăm cu convingere și iubire câteva reviste, o broșură, chiar o carte mare. Să le vorbim despre această mare lucrare pe care noi o săvârșim în numele lui Dumnezeu din iubire. Dacă noi facem aceasta cu rugăciune și convingere, în locul unde Dumnezeu ne-a așezat, vom găsi inimi simțitoare cari vor răspunde apelului și noi vom fi uimiți și bucuroși de rezultate. Pe lângă darurile noastre personale, vom aduna sume frumoase pentru câmpurile misionare, dar mai presus de aceasta noi vom avea bucuria cea mare de a fi vorbit și lucrat pentru Isus. Spiritul Profeției ne încunoștințează că în jurul nostru există suflete cari sunt pe pragul Impărăției lui Dumnezeu, *așteptând să li se spună să intre*.

Iubiți frați și surori, să-i căutăm și să-i invităm să intre. Oare vor trebui să rămână afară în noaptea pierzării? Deviza noastră personală

să fie: „Scrierile în fiecare familie din jurul meu“. Rugăciunea noastră să fie aceasta: „Doamne, ajută-mă să caută și să găsească cel

puțin un suflet în timpul Săptămânii Mari“. Și în vederea acestui lucru să ne depunem toate străduințele noastre.

F. Charpiot.

„Fii tare.... și lucreați!“

Vorbind prin profetul Hagai, Domnul a încurajat și a îndemnat pe aceia cari au întreprins construirea marelui templu ce avea să servească spre cinstea și proslăvirea marelui și puternicului Său nume, prin aceste cuvinte: „Fii tare și tu, tot poporul din țară... și lucreați! Căci Eu sunt cu voi“. Hagai 2, 4.

Intemeindu-și credința și încrederea pe aceste prețioase făgăduinți, poporul lui Dumnezeu din vechime întreprinsă lucrări cari păreau aproape cu neputință de săvârșit. Și ori de câte ori ei urmară atât îndrumările Sale cât și sfatul care li se dădea prin profeții Săi, ei au avut totdeauna succes în împlinirea marilor lor țin-te și lucrări.

Același Dumnezeu viu și puternic este care vorbește bisericii Sale astăzi după cum El a vorbit și profetului Hagai acum vreo două mii și cinci sute de ani mai înainte. Și cuvintele rostite atunci, prin cari îi îndemna să fie tari și să lucreze, răsună cu o reînnoită putere în zilele noastre când un alt templu din pietre vii se clădește pentru împărăția lui Dumnezeu.

Acum șasepezece ani, în mîntea unuia dintre lucrătorii noștri s'a născut o idee care, după cum a și fost, avea să însemne începutul unei noi ere în înaintarea lucrării noastre misionare. Ideea a fost cât se poate de simplă ca multe din planurile noastre pline de succes pe cari le avem în lucrarea lui Dumnezeu. Totuși punerea ei în practică a fost spre binecuvântare și ajutor câmpurilor misionare și instituțiilor din lumea întreagă. Planul acesta este cunoscut sub numele de Săptămâna Mare sau Campania pentru extinderea misionară.

Sub numele acesta ea a crescut și a prosperat. Lucrători și credincioși s'au alăturat ei făcând-o în fiecare an să aibă succes și în chipul acesta lumea întreagă a simțit binecuvântările lucrării ei. Sute de edituri, sanatorii, dispensarii și instituții de educație, prin fondurile adunate fie că au fost construite, înzes-

trate cu lucruri mai multe și mai bune, sau au primit potrivit și necesarul ajutor în alte chipuri. S'a pătruns în ținuturi în cari se vorbesc limbi noi iar lucrarea de publicații cât și cea misionară ca un tot a primit un nou avânt prin această întreprindere misionară anuală.

Dacă în vreun chip sau altul am putea ilustra cetitorilor noștri tot ce a fost săvârșit prin acest plan divin, suntem siguri că toți ar exclama împreună cu Psalmistul: „Domnul a făcut lucrul acesta: și este o minunăție înaintea ochilor noștri“.

În ultimii ani când fondurile misionare au fost restrânse, Săptămâna Mare sau Planul de Extindere Misionară a procurat o mare parte din bugetul nostru denominațional, astfel încât atât misionarii europeni cât și cei băștinași au putut fi menținuți la posturile lor. Ce a însemnat aceasta în măreția ei într'un timp de criză cum nu a mai văzut niciodată lumea, este greu de priceput. Dacă noi nu am fi contat pe faptul că lucrătorii și coreligionarii noștri vor continua săvârșirea cu succes a planului și în acest an, noi ca Diviziune nu am fi fost în stare să asigurăm în totul cele de nevoie pentru misionarii și lucrarea noastră după cum am făcut cu ocazia Comitetului de Iarnă.

Pe lângă lucrarea generală de evanghelizare noi ca denominațiune dăm deosebită însemnătate extinderii lucrării noastre de publicație și educative cât și lucrării medicale din toate colțurile lumii. În fiecare chip noi trebuie să ținem tari toate aceste ramuri ale lucrării. Dar în timp ce întindem funiile să nu uităm a întări țărșii. În timp ce pătrundem în câmpuri noi trebuie să întărim lucrarea acolo unde ea a fost întemeiată.

Prin Planul de Extindere Misionară, se dă ocazia nu numai de a aduce ajutorul cel atât de necesar câmpurilor misionare, dar de asemenea noi avem privilegiul de a răspândi solia sub forma tipărită vecinilor și prietenilor.

Acest fapt amintit la urmă este unul care merită atenția noastră cea mai mare, fiindcă în timp ce noi dorim ca Săptămâna Mare să aibă drept rezultat o creștere în numărul sufletelor câștigate în câmpurile misionare, din toată inima dorim ca aceeași țintă să fie atinsă și aci în patrie.

Fie ca în cursul străduințelor depuse în această nouă Săptămână Mare să căutăm persoanele interesate și să ne străduim a veni în contact cu ele și să ajungem a le pune în legătură cu unul din predicatorii sau lucrătorii noștri biblici pentru ca să li se poată prezenta solia pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o să o ducem tuturor locuitorilor pământului.

Având în vedere faptul că apelul și îndemnul Domnului atunci când vorbește prin Ha-

gai este adresat la *tot* poporul, la fel este adevărat că lucrarea despre care vorbește Dumnezeu este o însărcinare în care *toți* trebuie să aibă o parte.

Având înaintea noastră un alt mare conflict mondial, oare nu ar trebui ca noi ca biserică să folosim privilegiile date nouă de Dumnezeu și să ne pregătim pentru aceea ce va veni și de asemenea să ajutăm altora să fie gata pentru evenimentele viitoare? Rugăciunea noastră sinceră este ca această nouă campanie a Săptămânii Mari să se dovedească o adevărată binecuvântare pentru fiecare membru al Comunității și ca ea să aibă drept rezultat întoarcerea atenției multor oameni către adevărul și solia lui Dumnezeu pentru zilele noastre.

Steen Rasmussen.

O carte pentru Isus

Lăsată de unul dintre colportorii noștri într-o familie, o carte de povestiri biblice a făcut bucuria unei fetițe de nouă ani. Răsfoindu-i și cetindu-i paginile a început să iubească pe Mântuitorul său și I-a predat inima sa. La nouă luni de atunci fetița a fost atinsă de difterie. Dar datorită cărții moartea își pierduse acul. În timpul ultimelor sale momente fetița rămase liniștită și găsi puterea să mângâie pe mama ei cu aceste cuvinte: „Nu fii tristă, scumpa mea mamă, căci eu sunt pregătită pentru a muri. Eu știu că Isus mă iubește“. Apoi, ca o ultimă rugămintă ea ceru ca această „carte a lui Isus“, cum o numea ea, să fie așezată cu ea în sicriu.

Câte suflete din preajma noastră își dau sau nu seama că au nevoie de „cartea lui Isus“? Privind îndatorirea imensă ce rămâne de împlinit, delegații Comitetului de Toamnă al Diviziunii, în Decembrie trecut, au votat o rezoluție ce cuprinde această deviză:

„*Scrierile în fiecare cămin de pe teritoriul nostru*“.

Acesta este planul divin. Răspunderea executării lui nu stă numai asupra celor câțiva colportori, cari vai, sunt prea puțini la număr. Ea apasă asupra fiecărui membru al Comunității: „*Nimeni să nu se simtă liber a-și încru-*

cișa brațele și a nu face nimic. Este absolut imposibil să fii mântuit în nepăsare și neactivitate“. — *E. G. White.*

În iubirea și mila Sa Dumnezeu ne invită să luăm parte la programul cerului cu ocazia campaniilor noastre misionare.

Săptămâna Mare nu trebuie doar să ne ajute a procura lucrătorilor noștri din Camerun cele necesare spre a câștiga biruința pentru Dumnezeu în ținutul african. Ea nu-și va împlini nici pe jumătate din ținta ei dacă noi nu am profita spre a duce solia la aceia cari pier în jurul nostru. Noi avem reviste minunate, o colecție foarte frumoasă de tractate și broșuri. Și ce să mai spunem de scrierile noastre mari! Oare va fi cu neputință a vinde o carte mare, sau chiar și două? Aceluia care vrea și caută ajutorul de sus, Dumnezeu poate să-i dea convingerea și cuvintele necesare succesului. El poate pregăti și poate lucra inimile cele mai învățate.

Să ne ducem la un prieten. Să-i vorbim de lucrarea noastră plină de iubire pe care o săvârșim în Africa întunecată și suferindă. Apoi cu entusiasm să-i arătăm mărgăritarul de mare preț ascuns în paginile cărții noastre. Nu este nevoie de discursuri lungi. Câteva cuvinte bine alese; două sau trei puncte de seamă din

scriere; lectura unui paragraf ales mai dinainte spre a mișca inima; invitația dulce însă plină de convingere: „Acest măreț volum conține o comoră a cărei valoare va crește odată cu studiul. În adevăr familia dvs are nevoie de acest dar într'un asemenea timp atât de greu și frământat“.

Chiar acolo unde Cartea este respinsă, lucrarea făcută cu înțelepciune, iubire și rugăciune va fi o sămânță divină. Și oriunde este cu puțință să lăsăm în drumul nostru vreun tractat sau vreo revistă.

Din Africa

Cu toate că sunt numai zece ani de când a început, lucrarea noastră în Camerun a progresat foarte repede. Sub climatul acesta nemilos cu cei albi, avem acum cinci familii, un evanghelist tânăr și o îngrijitoare de bolnavi trimeși ca misionari din Europa. Sub conducerea acestora lucrează activ vreo treizeci de învățători și evangheliști indigeni formați în cursul anilor. Mai mult de douăzeci de școli se grupează în jurul celor trei stațiuni principale. Aceste trei centre de influență au fiecare o școală franceză recunoscută și o școală biblică și sunt așezate în punctele însemnate de-a-lungul drumului principal, cale pe care se poate pătrunde în interiorul regiunii. Deoarece a fost nevoie de mulți ani până ce adevărul a prins bine rădăcinii în indigenii cari ieșise din păgânism, n'avem decât o sută și ceva de membri botezați. Dar sutele de tineri cari urmează cursurile instituțiilor noastre, cum și vizitatorii — în număr de mai bine de 1800 — cari se îngrămădesc la adunările din fiecare Sabat pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu, prevestesc un apropiat și bogat seceriș.

Fratele și sora Raspal și-au pierdut sănătatea lor în Capernaum și aproape cu de-a-sila, au fost făcuți să părăsească câmpul pentru care ei se jertfise fără să țină seama de nimic. Dar Dumnezeu a binecuvântat străduințele lor și sacrificiile recunoscute de toți. Trebuie să ne grăbim să punem stăpânire pe ținut și să ne stabilim aci cu tărie atâta timp cât ușile sunt deschise.

„O, dacă ar putea ca încă mai mulți frați și mai multe surori să înțeleagă timpurile în cari trăim noi și să vadă lucrarea ce mai este de făcut în câmp și din casă în casă. Sunt atâția cari nu cunosc deloc adevărul, cari au nevoie să audă chemarea Mântuitorului“. —
E. G. White.

Cine va vinde O CARTE PENTRU ISUS?
Cine va găsi UN SUFLET în timpul Săptămânii Mari?

F. Charpiot.

Următoarele rânduri din partea fratelui Salée sunt pline de făgăduinți și ne fac să întrezărim ce se face în cea mai tânără din cele trei stațiuni principale:

„Cu toate că n'am putea să vorbim de mișcări în masă sau de convertiri cu miile, cum este cazul în alte părți ale Africei, suntem totuși recunoscători față de Dumnezeu pentru ceea ce a făcut în Camerun.

„Bucuria cea mai mare a misionarilor constă în a câștiga suflete și a deschide stațiuni noi. Pentru ei, nimic nu covârșește această fericire.

„Când am părăsit stațiunea Baturi în luna Septembrie trecut, am avut bucuria de a vedea pe fratele Erzberger botezând treisprezece persoane pe cari Domnul le-a chemat din întunec pentru a trăi în lumina Sa strălucitoare.

„Și acum am avut fericirea de a veni la Ndoumbi aproape de Bertua, unde din anul 1931 avem o școală condusă de un catehist indigen. Cărmuirea ne-a acordat o concesiune de treizeci de hectare. Misiunea catolică a făcut tot ce a putut pentru a ne face rău, și s'a instalat în fața misiunii noastre, dar lucrătorii noștri băștinași au rămas statornici. Marele șef s'a pronunțat în favoarea noastră și catolicii au părăsit satul.

„Noi locuim într'o colibă provizorie făcută din lemn și pământ cu temelie de ciment. Dar înainte de a lua concediu, sperăm să terminăm casa lucrătorului european.

„De la sosirea noastră aci numărul elevilor a fost mai mult decât dublat. Avem acum 180 de copii, printre cari se găsesc 22 de fetițe. Am avut până la 410 persoane în adunările noastre de Sabat. Șeful cel mare ne vizitează din când în când. El a fost foarte impresionat de citirea prelegerilor din Săptămâna de Rugăciune și ne-a cerut reviste pe cari să i le citească copiii săi.

„Cea mai mare parte dintre slubașii cărmuirii sunt nepăsători în ce privește misiunile și totuși câțiva dintre ei ne-au cerut scrieri despre lucrarea noastră. De atunci ei ne-au scris cât de mult s'au

bucurat de lectura unor cărți cum sunt „Calea către Hristos” și „Pe Urmele Marelui Medic”. Ei spun că aceste cărți au în ele o putere care schimbă pe cei ce le citesc.

„În general bășinașii sunt greoi și neglijenți și câteodată suntem ispițiți să ne pierdem răbdarea și iubirea cu ei. Noi am vroi să-i vedem progresând mai repede. Dar oamenii din afară cari locuiesc în Africa de mulți ani judecă lucrurile cu totul altfel. Intr’o zi am primit o scrisoare dela un naturalist englez care se stabilise cu soafia sa în regiunea Baturi, într’un sat mare unde noi avem o școală ținută de un tânăr catehist care a fost botezat în luna Septembrie din anul trecut. Iată ce ne scria domnul acesta despre care este vorba:

„Înainte de a pleca nu mă pot opri de a nu vă spune cât de mult am fost impresionat de purtarea catehistului vostru indigen, Yanga. După 25 de ani petrecuți în Camerun n’am întâlnit niciodată un catehist care să lucreze cu atâta conștiinciozitate și care să aibă atâta grijă de tinerele vârstare cari i-au fost încredințate, ca acest tânăr învățător. Este regretabil că într’un sat așa de important ca al nostru așa de puțini copii vizitează școala”. (Semnat: W. Merfield.)

„Camerunul devine un ținut bogat. Cu fiecare an care trece, comerțul pare a se dubla datorită plantațiilor de cafea și minelor de aur. Odată cu prosperitatea își fac drum în aceste ținuturi și băuturile, tutunul și alte lucruri rele cari lasă pe sârmanul indigen într’o stare și mai nenorocită decât mai înainte. Oamenii aceștia lucrează cu îndărărire și îndură tot felul de lipsuri pentru a descoperi aurul. Oare să lucrăm noi cu mai puțin entuziasm pentru câștigarea de suflete?

„Singura nădejde a păgânilor este Evanghelia veșnică. Inimile noastre se bucură atunci când îi vedem triumfând. Simțim că a venit timpul să mergem înainte și să predicăm cu o putere nouă pe Hristos, puternicul Mântuitor, moartea, învierea și apropiata Sa venire. Niciodată nu vom predica aceste adevăruri cu destul entuziasm.

„Camerunul are o mare nevoie de școli adventiste ca să pregătească bărbați pentru această lucrare sfântă. Ne trebuie de asemenea dispensarii spre a îngriji de bolnavi pentrucă întreg ținutul este bântuit de boli.

„Și pentrucă sarcina este mare, să lucrăm, să ne rugăm și să dăm din bunurile noastre, considerând aceasta ca un privilegiu”.

Ținta Diviziunii pentru Săptămâna Mare este de 6.240 de dolari. Această sumă este chiar deajuns pentru sprijinirea misionarilor noștri din Camerun pe timp de un an și tocmai acestui scop sunt destinate sumele cari se vor strânge. Poporul adventist este un popor misionar. Este cu neputință ca cineva să fie pătruns de marea noastră solie fără să aibă în inima sa un loc destul de larg pentru misiuni.

Făgăduințele și rugăciunile noastre înconjoară în fiecare zi pe acei cari au plecat acolo pentru a duce solia acelora cari stau în întunecul și umbra morții. Noi simțim că aceasta

este lucrarea noastră a tuturor pentrucă ea este a Dumnezeului și Mântuitorului nostru căruia noi aparținem.

Cu iubire și bucurie vrem să facem toate eforturile pentru a aduna mijloace prin vânzarea literaturii în timpul Săptămâni Mari. Pe lângă aceasta, toți cei cari pot, sunt invitați să aducă drept dar personal venitul unei zile de lucru la picioarele Maiestrului. Acesta este un sacrificiu de bună voie, un miros plăcut Domnului.

Gândindu-ne la marea lucrare pe care o avem de făcut în Camerun vrem să luăm pentru noi și să aplicăm în mod spiritual la Săptămâna Mare cuvântul profetului Hagai: „Suiți-vă pe munte, aduceți lemne, și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit, zice Domnul”. *F. Charpiot.*

Apel către lucrătorii noștri

„Intărește ce rămâne, care e pe moarte!”

Dumnezeu a orânduit predicatori, presbiteri și slujbași ca „păzitori peste casa lui Izrail”. pentru a veghea, avertiza, îndemna, organiza, și conduce. O, ce răspundere solemnă și totuși ce sfânt și măreț privilegiu! *Păstoriule, cum îi merge turmei tale?*

Există sub cerul african ținuturi întinse, odinioară bogate și populate, dar cari astăzi sunt posomorite și singuratice. Atinși de boala somnului, puținii locuitori cari au mai rămas se îndreaptă palizi și lipsiți de vieață, spre locuința morților.

Comunitățile noastre sunt amenințate de un microb mai primejdios decât cel care pricinuește acest flagel de temut. Musca țețe a nepăsării, a amorfirii, a îngreuerii caută să depună în centrele nervoase ale vieții spirituale germenul care va năpădi organismul, va nimici iubirea cea dintâiu, va toci simțul răspunderii, va stinge zelul și va provoca în cele din urmă somnul letargic al sufletului și moartea.

Există un vaccin care nu dă greș, lucrarea misionară, rodul recunoștinței, iubirii și consacării. Să inoculăm Comunitățile noastre în timpul SĂPTĂMÂNII MARI DELA 4-11 APRILIE 1936.

Departamentul publicațiilor.

„Înainte în unire“

Incouragează-vă unii pe alții și porniți toți voioși în lucrarea Domnului.

Gândiți la succes, vorbiți de succes, rugați-vă pentru succes și veți avea succes. „Cei ce lucrează cu Domnul Hristos să nu se gândească niciodată la nesucces în lucrarea lor, și cu atât mai puțin să nu vorbească de nesucces. Domnul Isus este puterea noastră îndestulătoare în toate privințele“. „*Slujitorii Evangheliei*“, p. 13.

Ei trebuie să aibă curaj, energie și stăruință. „Toți membrii Comunității trebuie să facă lucrarea de evanghelizare în clasele vecinilor lor“. — *Mărturie*, Vol. II, p. 56. Săptămâna mare de colportaj este mai întâi de toate o săptămână de evanghelizare prin răspândirea de literatură și cărți sfinte, cari cuprind solia Adevărului, în casele oamenilor. Este o mare mișcare care invită de toți membrii credincioși ai poporului lui Dumnezeu la lucru, și care îndreaptă atenția lumii întregi asupra Soliei celei

M. Hariuc Gh. Proksch Gr. Dașoveanu

însemnate ce ne-a fost încredințată nouă de bunul Dumnezeu. Răspândind cât mai multe cărți sfinte în lume, noi contribuim la încheierea lucrării lui Dumnezeu dimprejurul nostru, și în același timp prin aceste daruri adunate ajutăm la încheierea lucrării Domnului și în țări îndepărtate unde Dumnezeu merge în mod minunat înaintea Solilor Săi.

Pretutindeni se vede astăzi o goană înfrigorată după întreceri în diferite feluri și mulți tineri își fac idealul lor cel mai înalt din aceasta. Tot așa și tinerii Comunităților noastre, ca fiii ai lui Dumnezeu, ascultă cu dragoste chema-

rea Domnului de a-și face partea lor în lucrarea Sa, și plăcerea lor este a se întrece în lucrări frumoase și spre folosul semenilor lor, du-

N. Hioară N. Dorobăț I. Pentelei

când ei mai întâiu o vieță curată și sfântă și dorind ca la aceasta să aducă și pe alții.

În Campania din Săptămâna Mare de Colportaj din anul 1935 mulți tineri s'au distins în frumoasa lucrare de a duce solia scrisă în casele semenilor lor. Având la dispoziția noastră câteva fotografii din numărul celor cari au vândut de peste o mie de lei, le publicăm aci, urmând ca în viitor să apară și fotografiile acelor cari ni le vor mai trimete, împreună cu frumoasele lor experiențe, și din anul acesta.

„Când membrii Comunităților noastre vor lua fiecare în parte asupra-le lucrarea încredințată lor, vor fi înconjurați de o atmosferă cu totul diferită . . . Influența înviorătoare și sfințitoare a Spiritului Sfânt va fi revărsată asupra lor“. — „*Mărturie*“, Vol. 9, pag. 267. 268.

I. Reit.

A. Rizea M. Constantinescu V. Schiopoiaia

CASATORIA CU NECREDINCIOȘII

Două instituții ne vin în linie dreaptă din grădina Eden: Sabatul și căsătoria. Aceste două instituții sunt sfinte, și ar trebui privite de oameni cu o mare venerație. Nici timpul, nici locul, nici neamul, nici culoarea, nici dispensațiunea, nici educația nu ar putea schimba aceste instituții cari ne-au fost date de Dumnezeu. În privința Sabatului noi cetim: „Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua șaptea S'a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o“. Exod. 20, 11.

Legătura căsătoriei este de asemenea de origină divină căci „Oare n'ați cetit“, zice Hristos“, că Ziditorul, dela început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup.“ Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă“. Mat. 19, 4—6.

Apostolul Pavel declară căsătoria ca fiind „de cinst“ (Ebr. 13, 4); deci nu trebuie să fie începută cu ușurătate și în joacă, ci cu temere respectuoasă, fără grabă, cu seriozitate și respect, și în temere de Dumnezeu. Sabatul, ca instituție sfântă, trebuie să fie păzit în sfințenie. Instituția căsătoriei, tot atât de sacră, ar trebui să fie venerată ca atare.

O chestiune serioasă

Aceasta ne conduce a ne pune o întrebare care, pentru unii, este îndeosebi serioasă: „Un credincios poate să se căsătorească cu un necredincios?“ Cazul acesta se prezintă de multe ori. Se face cunoștință, se împrietenește unul cu altul, apoi simpatia dintre ei crește până într'acolo încât se pune chestiunea căsătoriei. Ce să credem? Este bine sau rău? Chestiunea poate fi rezolvată repede. Dumnezeu, care ne-a iubit atât încât a dat pe Fiul Său, ne spune: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunerecul?“ 2 Cor. 6, 14. Căci „merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiați?“ Amos 3, 3. Atâta timp cât ei nu sunt sub același jug, ei nu pot merge împreună. Gusturile lor sunt diferite la fel ca și idealurile lor în ce privește vicața aceasta cât și cea viitoare. Necredinciosului îi place să danseze — creștinul nici nu vrea să audă. Necredinciosului îi place

să se ducă la teatru, la cinematograf, să joace cărți, să bea, să fumeze — într'un cuvânt, el trăiește pentru sine. Creștinul nu face astfel. Și din moment ce tinerii căsătoriți nu au aceeași prieteni, se înțelege că simpatiile mutuale dintre ei se vor răci, pricinuindu-le amărăciuni și necazuri sufletești.

În cămin vin copii Ideile necredinciosului cu privire la educația copiilor sunt diferite de acelea ale creștinului. Acesta stăruie să aibă cultul familiei, lucru pentru care necredinciosul nu dă nicio importanță — dacă nu chiar se împotrivesc fățiș. Creștinul dorește din toată inima să se ducă la serviciul religios, dar dacă el se duce, atunci va trebui să meargă singur. Ei nu sunt de acord în privința aceasta ca și în multe alte privințe! Dorințele lor, năzuințele lor, punctele lor de vedere sunt cu totul diferite. Cum ar putea ei să meargă împreună?

„În felul acesta este o continuă deosebire de gusturi, înclinații și planuri. S'ar putea ca prin neclintita rămânere lângă principii, credinciosul să poată câștiga pe cel nepocăit, dar dacă nu, el se va descuraja, cum se întâmplă de cele mai multe ori, și va părăsi principiile sale religioase din pricina tovarășiei nenorocite cu o persoană care nu are nicio legătură cu cerul“. — „Mărturie“, Vol. I, pp. 182, 183.

„Să nu te încuscești cu ele, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi; căci ar abate dela Mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S'ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată“. Deut. 7, 3, 4.

„Dacă tinerii și tinerele nu au niciun respect față de voința lui Dumnezeu, dacă nu-și îndeplinesc datoriile față de religia lor, trebuie să ne gândim cu teamă că la fel nu iau seama la datoriile lor față de soțul sau față de soția lor. Obiceiul de a fi mereu în tovarășia persoanei aleasă de voi, și aceasta spre dauna datoriilor voastre religioase și a orelor voastre de rugăciune, este primejdioasă. Pierderile pe cari le suferiți în felul acesta sunt de nereparat“. — „Mărturie“, Vol. III, p. 44.

„Dacă aveți o vedere limpede a măreției lui Dumnezeu ar trebui să lucrați cu foarte amănunțită precauțiune. Nu ar trebui să îngăduiți ca o iubire sentimentală să vă orbească în așa chip încât să vă împiedece a observa drepturile pe cari le are Dumnezeu asupra voastră în calitate de creștini“. — *Idem.*, p. 45.

O mare greșeală

„Mi-a fost arătată situația acelor care cred adevărul și cari au săvârșit greșeala de a se căsători cu persoane indiferente, în nădejdea că acestea vor îmbrățișa adevărul. Dar cel indiferent, odată ajungându-și ținta, este încă mult mai depărtat de adevăr decât înainte. Atunci încep lucrările șirete ale vrăjmașului care se străduiește continuu să îndepărteze dela credință pe acela dintre tinerii căsătoriți, care este în adevăr“. — „Mărturie“, Vol. I, p. 178.

Nu există cale de mijloc

Nu există vreo cale de mijloc pe care s'ar putea aranja această chestiune. Hristos spune: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea“. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“. Mat. 12, 30; 6, 24.

„Vegheați dar cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeu vostru. Dacă vă veți abate și vă veți alipi de neamurile acestea cari au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii, și dacă veți intra în legături cu ele, să fiți încredințați că Domnul Dumnezeu vostru nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste, și niște spini în ochi, până veți pieri de pe fața acestei țări bune, pe care v'a dat-o Domnul, Dumnezeu vostru“. Iosua 23, 11—13.

Acestea au fost îndrumările date vechiului Izrael. „și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“. Rom. 15, 4. De asemenea ele „au fost scrise pentru învățătura noastră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor“. 1 Cor. 10, 11.

Totdeauna omenirea a avut aceleași tendințe nenorocite, și ea devine din ce în ce mai slabă.

„Dumnezeu opri în chip absolut căsătoria între membrii vechiului Său popor și celelalte națiuni. Acum se pretinde că această oprire a fost făcută pentru împiedeca pe Ebrei să se căsătorească cu idolatrii și ca să nu se alăture familiilor păgâne. Dar păgânii erau într'o situație mai favorabilă decât aceea în care se găsesse nepocâiții din zilele noastre, cari au lumina adevărului și totuși refuză cu învârtosare de a-l primi. Păcătosul de astăzi este mult mai vinovat decât păgânul, deoarece lumina Evangheliei luminează cu putere în tot jurul său. El își violează conștiința și în mod hotărît este

dușman al lui Dumnezeu“. — „Mărturie“, Vol. I, pp. 182, 183.

O siguranță

Aceasta nu este o simplă teorie sau o presupunere. — Se cunoaște chipul în care aceste preziceri s'au împlinit față de aceia cari nu au ascultat de hotărîta poruncă a lui Dumnezeu! Acela sau aceea care, cu hotărîre chibzuită se căsătorește în afara „adevărului“ este sigur că va vedea mai curând sau mai târziu cum vin asupra lui necazurile și durerile.

„Căsătorindu-se cu indiferenții, aceia cari urmează adevărul calcă în picioare voința lui Dumnezeu; ei pierd favoarea Sa și îngreuiază foarte mult pocăința. Indiferentul poate avea un minunat caracter moral; dar pentru a renunța la căsătorie trebuie să fie de ajuns dacă acela sau aceea cu care se dorește a se face căsătoria nu a răspuns la chemarea lui Dumnezeu și a neglijat o mântuire atât de mare. Caracterul celui indiferent poate să se asemene celui al tânărului căruia Isus i-a zis: „Îți lipsește un singur lucru“; și chiar de acest lucru el avea trebuință“. — *Id.*, p. 179.

„Sunt sute de inși cari au sacrificat pe Hristos și cerul spre a se căsători cu persoane neconvertite“. — *Id.*, p. 182.

Motivele prezentate de unii

„Câteodată se spune că acela sau aceea care nu crede este de partea credinței și încolo posedă toate celelalte calități ce ar putea fi de dorit din partea unui mire sau a unei mirese, cu singura excepție că el nu este creștin sau ea este creștină. Deși, în judecata sa, credinciosul înțelege inconvenientul care decurge din unirea pe viață cu cineva care nu are credință, totuși, în nouă cazuri din zece, își urmează înclinația. Declinul spiritual începe din momentul în care își dă votul în fața altarului; căldura religioasă scade, și fără să-și dea seama pierde dorința după pietate, până ce ajunge, acolo încât amândoi merg cot la cot sub steagul lui Satana. Și chiar în timpul căsătoriei, spiritul lumii îl aduce asupra conștiinței, credinței și adevărului. În noua familie, ora de rugăciune nu este deloc respectată. Tinerii căsătoriți au făcut alegerea și au dat drumul lui Isus“. — *Id.*, pp. 179, 180.

Dacă iubiți pe Domnul Isus Hristos, și dacă credeți în El, dacă sunteți ucenicii Lui, *voi nu vă puteți* uni viața și interesele voastre printr'o legătură sacră, cu un necredincios. Lucrul este prea grav. „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea“. Ioan 10, 27, 28.

Şase ani în „Iadul Verde“

Indianul pocăit este însufleţit de un adânc spirit misionar. Evanghelia despre Isus i-a adus adevărata libertate în care se simte foarte fericit, şi această fericire vrea să o ducă la toate rudele sale. El e gata să înveţe cu ajutorul tablourilor evenimentele istoriei sacre. După ce şi-a însuşit o măsură corespunzătoare de cunoştinţe, înarmat cu un rulou de tablouri, porneşte în călătorie spre rudele sale, cari locuiesc deseori în triburi foarte depărtate. În această călătorie el trăieşte cu strictă după principiile creştine, aducând dovezi misionarului de acest lucru, la întoarcerea sa. Ajuns acolo povesteşte acestora ceea ce ştie despre bunătatea Marelui Conducător Isus şi le raportează despre binefacerile primite din partea misionarilor. În cele din urmă se hotărăsc toate rudele să pornească cu copiii şi animalele domestice spre staţiunea misionară, pentru ca acolo să aple tot ce băştinaşul nu le-a putut explica mai amănunţit.

Astfel se întâmplă deseori că 30—40 de persoane vin la staţiunea misionară, rămânând aici săptămâni şi luni întregi ca să asculte solia îmbucurătoare. Natural, aceştia vor să şi mănânce. Stomacurile indienilor abia atunci sunt satisfăcute când sunt bine întinse şi rotunjite, un lucru care bagă staţiunea misionară în mari cheltuieli. Providenţa ne-a dăruit însă un pământ roditor care posedă până la o adâncime de 8 metri humus, în care plantaţia se dezvoltă bine. Spiritul misionar al băştinaşilor se manifestă prin faptul că nu procură numai pentru ei hrană, ci se îngrijeşte şi pentru asemenea cazuri neprevăzute, oferind astfel indienilor, cari vizitează staţiunea misionară, dovezi practice despre schimbarea inimii lor. Mulţi se hotărăsc să rămână la staţiunea misionară. Ei aduc dorinţa lor la cunoştinţa unuia dintre cei trei şefi de trib şi venind cu aceştia la mine, discutăm împreună despre această chestiune. Ei făgăduesc prin strângerea de mână de a se recunoaşte şi de a se respecta unul pe altul şi nimic nu le mai stă în cale, ca să-şi clădească o colibă şi să-şi planteze grădina după placul lor în ţinutul şefului de trib ales de ei. Aceşti oameni veniţi mai târziu se adaptează la moravurile schimbate ale satului şi sunt primiţi în cele din urmă după câţiva ani pe baza dorinţei lor, prin botez, în Comunitatea creştină.

Acesta nu este unicul fel în care primim membrii noi. În călătoriile noastre deseori găsim oameni nenorociţi, cari au fost expulzaţi în pădurea seculară din cauza slăbiciunii lor pricinuită de vârsta lor înaintată sau din cauza

unei boli nevindecabile. Pe aceşti nenorociţi îi aducem la staţiunea misionară, îi îngrijim şi în cele mai multe cazuri obţinem o vindecare a acelor bolnavi, cari de altfel ar fi fost expuşi pieirii sigure. Recunoştinţa unor astfel de vindecaţi întrece tot ce ţi-ai putea închipui şi face din ei cei mai buni colaboratori în lucrarea misionară. Se întâmplă de asemenea şi cazuri, cari nu se pot vindeca, de exemplu o grea boală de cancer, care aduce cu sine moartea, dar acestor sărmani li se acordă până la ultima clipă cea mai bună îngrijire şi li se face înmormântarea creştină. De altfel băştinaşii acoperă morţii numai cu nisip. Când nu se mai vede nimic din corpul lor ei cred că şi-au făcut datoria. O suflare mai puternică de vânt descoperă din nou cadavrul, şi în felul acesta devine o mare primăjdie pentru pădurile seculare.

O altă boală care se iveşte la ei așa de des ca la noi guturaiul, este o grea boală de piept a femeilor, pricinuită de obiceiul de a alăpta copiii până la etatea de 5 ani. Copiii pricinuesc cu dinţii lor destul de tari, răni ce se prefac în bube cu puroiu. Astfel de femei ar muri cu siguranţă dacă nu ar interveni ajutorul staţiunii misionare. La noi găsim în cele mai multe cazuri vindecare.

În felul acesta găsim calea spre inimile băştinaşilor şi îi câştigăm pentru Domnul. Noi nu le aducem din principiu rezultatul progresului popoarelor civilizate. Experienţa ne-a învăţat că băştinaşii, cari trăiesc la marginea pădurii seculare şi cari au intrat în legătură cu această cultură au devenit mai răi ca mai înainte şi mai nenorociţi, determinându-i să se întoarcă în pădurea seculară. Băştinaşii trăiesc la staţiunea misionară în felul indigenilor şi deseori trebuie să le facem bucuria de a ne îmbrăca în hainele tribului lor şi a sta în mijlocul lor, fiind astfel priviţi ca şi cum am face parte din tribul lor. Noi suntem pentru Indieni ca Indieni, şi trebuie să fim așa. Pe aceasta se întemeiază marele nostru succes.

Ar fi încă multe de povestit despre talentele artistice ale băştinaşilor precum şi despre alte lucruri. Când din cauza sănătăţii noastre a fost nevoie să plecăm pentru mai multe luni în concediu, ne-a fost aproape cu neputinţă să liniştim pe Indienii misiunii noastre. Ei nu au vrut să ne lase să plecăm fiindcă simpatia lor faţă de noi era prea mare şi credinţa lor în întoarcerea noastră era prea slabă. Ei doreau să lăsăm copilul nostru ca o garanţie până când ne vom înapoia în satul misionar. Noi i-am liniştit cu făgăduinţa, că ne vom întoarce după nouă luni pline. Pentru ca să le facem posibilă socio-

tirea timpului am înfipt înaintea casei misionare un par cu nouă creștături. Ori de câte ori luna va fi plină în timpul absenței noastre Indienii aveau să umple una din aceste creștături cu lut și rășină. Noi am dat cuvântul nostru de onoare că vom face totul cu ajutorul lui Dumnezeu ca să fim înapoi în satul misionar înainte de a fi să se umple ultima creștătură și a fi lună plină pentru a noua oară. Această socotire a timpului după stilul indian însemna ca să ne întoarcem pe ziua de 20 Aprilie 1932 în satul misionar.

Înainte de a pleca am început să pregătim un câmp pentru aterizare în apropierea satului misionar și în timpul absenței noastre Indienii sub conducerea învățătorului misionar l-au terminat. Când ne-am înapoiat din concediu râul Perené a fost așa de umflat, încât ar fi fost imposibil ca să ajungem cu o luntre indiană la stațiune. Totuși am putut fi, potrivit făgăduinței noastre, încă înainte de a fi luna plină, la Sutchque, aterizând pentru prima dată cu un avion militar de șase locuri pe câmpul de ate-

rizare din apropierea stațiunii misionare. Călătoria pe jos către stațiunea misionară, care este departe de lume e foarte primejdioasă și oboșitoare. Drumul merge prin mlaștini adânci până la genunchi, peste copaci uriași, căzuți peste drum sau sub ei, de multe ori mergem până la piept prin apă și printr-o încurcătură de mărăcini și plante agățătoare unde trebuie să-ți tai drumul pas cu pas cu un cuțit special. Ținutul pe care l-am străbătut altădată în felul acesta în trei patru zile acum l-am trecut în sbor în 24 minute.

Noi nu știm cine s'a bucurat la întoarcerea noastră în câmpul misionar mai mult: Indienii sau noi? Noi vom înainta cu puterile unite încredințați că Dumnezeu ne va conduce în alte ținuturi cari până acum nu au fost explorate, ca să aducem acestor oameni nenorociți solia cea îmbucurătoare despre Isus Hristos, adică adevărata libertate.

Tradus de „Clasa de Germană“ a IV-a, 1935
a „Institutului Biblic“ — Brașov.

Report comparativ asupra Campaniei de Toamnă pe anii 1934—1935

	Intrări		Pro membru	
	1934	1935	1934	1935
Muntenia de Vest	167.775	224.667	36	52
Muntenia de Est	66.474	63.976	31	29
Moldova de Nord	64.337	65.164	28	28
Moldova de Sud	67.348	67.786	42	42
Transilvania	75.934	114.368	25	38
Banat	47.996	48.155	29	30
Uniune	489.864	584.116	32	40

Report comparativ al Săptămânii Mari pe anii 1934—1935

	Intrări		Diferență
	1934	1935	
Muntenia de Vest	47.954	49.030	+1.076
Muntenia de Est	10.887	6.958	—3.929
Moldova de Nord	12.441	6.047	—6.394
Moldova de Sud	10.847	10.636	—211
Transilvania	13.842	1.975	—11.507
Banat-Crișana	6.031	8.314	+2.285
Uniune	102.002	82.960	—16.680

Caut post la prăvălie sau fabrică, în calitate de funcționar sau magazioner, cunoscând branșele: galanteria-mărunțisuri, băcănia, fierăria și sticlăria. Vorbesc limbile: româna, ungara și germana. Pretențiuni modeste. Sabatul liber. Adresa: *Gogu, Str. Banu Manta 81, Ploești.*

IMPORTANT.

Apropiata sesiune a Conferinței Generale se va ține în San Francisco, California, dela 26 Mai la 11 Iunie, 1936. Fără îndoială aceasta va fi cea mai mare și cea mai importantă sesiune a Conferinței Generale ce s'a ținut vreodată.

În *Review and Herald* vor apare rapoartele oficiale cu privire la această Adunare. În anul acesta nu va apare vreo dare de seamă separată. Acest raport oficial va cuprinde cel puțin 12 numere extra din *Review*.

În dorința sinceră de a face cu puțință fiecărui credincios al nostru, care citește englezește, să aibă un exemplar din raportul acestei Adunări, oferim posibilitatea a se face un abonament pe timp de șase săptămâni la *Review and Herald*, pentru suma de lei 180. Abonamentul va începe din ziua de 21 Mai și se va termina la 25 Iunie, în felul acesta cuprinzându-se totul în legătură cu cele ce au avut loc la această Adunare. Abonamentul acesta va cuprinde cel puțin 18 numere. Cei cari sunt deja abonați la această revistă și mai doresc numere în plus, le pot obține, primindu-le acasă pentru această sumă de 180 lei.

Cereți foarte interesantul număr din „Semnele Timpului“ ce va apare în curând. Articole de mare actualitate.

Adormiți în Isus

Fratele *Nicolae Diaconu*, membru al Comunității Slătioara, în etate de 68 ani a fost chemat la odihnă în ziua de 9 August 1935 după o scurtă suferință. Vieța de credinciosie pe care a dus-o până în ultima clipă ne îndrituește a nădăjdui că și acest iubit frate va fi sculat atunci când trâmbița lui Dumnezeu va chema la vieață pe cei adormiți în Isus. Fie ca cel auzite de multă lume cu ocazia înmormântării să aducă rod bogat în câștigarea de suflete pentru împărăția lui Dumnezeu.

I. Ciocărlan.

Sora *Nahirnei*, membră a Comunității Jucica, și în etate de 79 a fost chemată de Domnul la odihnă. Activitatea neobosită a sorei Nahirnei în cele sfinte a adevărat cuvintele scrise în Isaia 40, 31: „Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea”. Cu ocazia înmormântării mulți au auzit frumoasa nădejde care aduce fericire unui adevărat urmaș al lui Hristos.

Toți cari au rămas, soțul și copiii aduși la credință prin lucrarea stăruitoare a sorei, cum și ceilalți membri, nădăjduesc în întâlnirea cea minunată la venirea Domnului Isus.

M. Kästner.

Sora *Maria E. Giurea*, membră a grupei Olari Prahova, în etate de 76 ani a dormit în Domnul pe ziua de 29 Februarie, 1936. Puterea cu care s'a prins de nădejdea cea minunată a fiilor lui Dumnezeu, a ținut-o tare în credință până în ultima clipă.

Speranța tuturor este de a o vedea la învierea drepților.

I. Mihaïlov.

Copila fratelui Catargiu, din Comunitatea Capul-Codrului, Bucovina, a dormit în Domnul pe ziua de 20 Octombrie, 1935. Fiind prima înmormântare adventistă în satul acesta, mulțime de oameni a putut să audă cât de trecător este omul și cât de mare este iubirea lui Dumnezeu față de el.

Părinții au rămas cu nădejdea vie de a-și recăpăta copilul iubit, atunci când prin harul lui Hristos vor fi ajuns în împărăția fericirii.

V. R. Reinheimer.

Fratele *Dumitru Măscăseanu*, membru al Comunității București-Colentina, în etate de 74 ani, a dormit în Domnul în ziua de 2 Februarie, a. c. în urma îndelungate suferințe. În această îndelungată suferință a rămas statornic în credință. Sperăm să-l vedem la învierea drepților.

St. Ștefănescu.

Fratele *Dumitru Burdufă* membru al Comunității Murgeni, județul Tulova, a dormit în Domnul pe ziua de 12 Ianuarie 1936, în etate de 40 de ani. Immormântarea a avut loc Vineri 17 Ianuarie 1936, în cimitirul Comunității Moșna din jud. Fălciu.

La înmormântare a participat multă lume. Cu acest prilej s'a predicat Cuvântul Domnului cu privire la vremelnicia vieții pe acest pământ și învierea morților. Toți cei de față au ascultat cu multă atenție, și au rămas adânc mișcați de învățăturile curate ale Evangheliei mântuitoare.

D. M. Făurescu.

Sora *Hermine Weber* membră a Comunității Timișoara, în vârstă numai de 20 de ani, a fost chemată la odihnă pe ziua de 14 Ianuarie 1936. Dânsa a suferit de boala care nu iartă. Sora noastră tânără a făcut legământ cu Domnul prin botez în anul 1930,

și a fost membră credincioasă a Comunității advente.

Sora știind că va fi chemată la odihnă de Domnul, a lăsat o scrisoare de adio pentru mama ei, prin care mulțumește în cuvintele cele mai frumoase și solenme mamei că a pregătit pentru dânsa calea de a urma pe Isus. Mulțumește de asemenea pentru iubirea dovedită față de dânsa în timpul suferințelor, și mulțumește și lui Dumnezeu, de care în timpul suferințelor s'a apropiat și mai mult.

Iată cât de bine este când părinții pregătesc calea pentru copiii lor de a urma pe Domnul. Ce mângâiere au părinții când știu că copiii lor au fost consacrați Domnului, și chiar la moarte au speranța vie că îi vor vedea la venirea Domnului.

Sperăm să revedem și pe iubita noastră soră în ceata drepților la prima înviere, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

P. H. Hermann.

Fratele *Frederick Deg*, în vârstă de 76 ani, a dormit în Domnul pe ziua de 2 Februarie 1936, fiind membru al Comunității Constanța Viile Noi. Fratele a venit din Basarabia în Dobrogea în anul 1899. În anul 1933 și-a serbat nunta de aur (adică 50 de ani de viață casnică). A dus lupta credinței timp de 38 ani și a ajutat mult lucrarea de evanghelizare.

El era unul din veteranii lucrării în România. Cu ocazia înmormântării a venit o mulțime de persoane să conducă pe fr. Deg la locul de odihnă. Cu ocazia aceasta fr. P. Paulini a vorbit despre făgăduința Domnului Isus Hristos că va învia din morți pe toți cari l-au fost credincioși. Sperăm să ne întâlnim și cu fr. Deg la învierea drepților.

Constanța.

Toma Dobre.

ANUNȚ

Oricine își poate procura acum scule de apicultură (albinărit) cu 20% mai ieftin ca în timpul verii.

Prese pentru faguri; centrifugă (extractor de miere din faguri); gratii (separatorii pentru trântori); afumători; măști din sârmă; rulete pentru însărmat fagurii; sârmă specială în acest scop, și altele. De asemenea vă puteți procura mașini pentru cusut, de ocazie, cu preț foarte ieftin. Iosif Tonchevici, Str. Cuza-Vodă, No. 175. Piatra-Neamț.

Cereți catalogul.

Fabrica de tricotaie Stroescu din Ploești caută pentru una din sucursalele sale un tânăr funcționar cu cunoștințe comerciale în teorie și practică, cinstit, supus, fire veselă și amabilă, adventist; dacă se poate să cunoască și limbi străine. Se caută numai băieți de oraș. Ofertele se vor adresa: Ilie I. Stroescu, Str. Ștefan Cel Mare No. 20, Ploești.

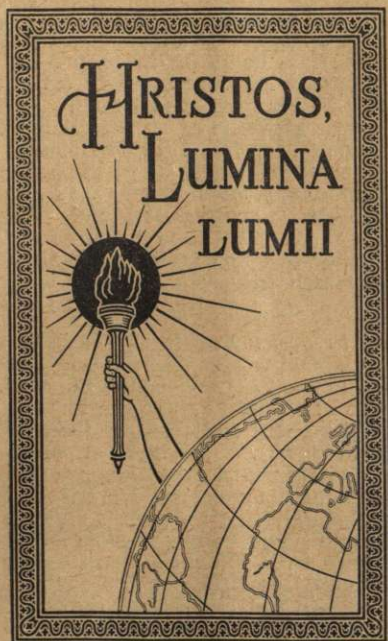
„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Nou! Nou!

A apărut mult

așteptata carte

Hristos,

Lumina lumii

Ca o faclă ce luminează în întunec, tot astfel cuvintele din această carte sunt raze dela tronul strălucirii, menite a lumina lumea aceasta ca astfel să înțelegem frumusețea lui Hristos tot mai bine.

O comoară de învățături și de idei noi este cuprinsă în cele peste 700 de pagini ale acestei cărți scrisă de sora E. G. White.

Lucrarea fiind tradusă după originalul englez are o mulțime de capitole cari în edițiile cunoscute până acum au fost lăsate afară.

Numărul cel foarte redus de exemplare ne face a îndemna pe fiecare a și-o procura cât mai grabnic.

Prețul

450 lei legată

350 lei broșată